

male og erfaringsmæssige Stigning. Men det ærede Medlem er ganske overbevist om, at Indtægterne ville stige 11 Mill. og ikke 1,7 Mill., hvilket vilde være meget glædeligt for det ærede Medlem, hvis han var Finansminister. Da vilde han kunne nære meget lyse Forhaabninger. Jeg tror imidlertid ikke, at der er mange i denne Sal, der ville bygge noget paa dette.

Det nøgne Faktum er altsaa, at trods det store Statsregnskab have vi ikke kunnet budgettere Indtægterne højere, end de ere satte, og ved at gennemgaa Finansloven vil Udvalget sikkert komme til det Resultat, at hvis vi ikke ville stoppe for Fremskridt, som ere meget ønskelige, have vi ikke heller kunnet budgettere Udgifterne lavere, og Resultatet er blevet 1 Mill. Kr. Underskud. Eller jeg skal gerne sige, hvis det ærede Medlem ønsker det, at Resultatet er blevet foreløbig Balance, for vi kunne se bort fra Laanet til Island og fra de ekstraordinære Udgifter til de dobbelte Kantonnementsøvelser. Men Resultatet ligger jo ikke ved Finanslovens 1ste Behandling, Resultatet ligger først, naar vi komme til 3die Behandling, og det ærede Medlem ved, at saa er baade den Million, vi maaske nu kunne se bort fra, bleven indhentet, og der er maaske kommet endnu mere til.

Som jeg før sagde, er den Udsigt til Stigning af Indtægterne, vi kunne vente os normalt efter de historiske Vidnesbyrd, saadan noget som 1,7 Mill. Kr. om Aaret. Naar vi saa tænke paa Udgifterne, vil jeg blot minde om Udgifterne til Alderdomsforsørgelse, Sygekasser, Tuberkulose, vanartede Børn og til Arbejdsløshed. Jeg tror ikke, vi tage meget fejl, naar vi regne, at den Stigning, der vil falde paa disse Omraader, vil bevæge sig mellem $\frac{3}{4}$ og 1 Mill. Kr. — efter den Erfaring, vi nu gøre, er der neppe nogen Tvivl om det —, og naar vi tage 1 Mill. fra de 1,7 Mill. i Indtægt, vi kunne vente, bliver der 0,7 Mill. tilbage til hele Resten. Saaledes er Forholdet, og saa er det, vi komme med Lønningslove og Toldlov, der ville forøge Udgifterne eller formindske Indtægterne med $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig. Vel at mærke: *aarlig*. Det ærede Medlem for Ringsted gjorde en Sammenligning. Han sagde: Hvad er det at tale om, at give 1,600,000 Kr. ud til Statsbanelønninger! Naar vi slaa op paa Finansloven, se vi, at paa § 27 er der 4,4 Mill. Kr. til rullende Materiel. Der kan man se! Naar man har Raad til at give en saadan Bevilling, hvad betyder saa 1,6 Mill. til Lønninger? Men Forskellen

er ganske vist, at de 4,4 Mill. til rullende Materiel ere een Gang for alle, men de 1,650,000 Kr. til Lønningerne skulle betales hvert eneste Aar. Det, her er Tale om, er $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr.s Udgift eller formindsket Indtægt aarlig, og saa forlange vi til Gengæld en Erstatning paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Det er det, som det ærede Medlem kalder en urimelig Ophobning af Penge. Jeg tror nu ikke, der bliver nogen Ophobning ud af det.

Sandheden er i Virkeligheden den, at jeg har haft de allerstørste Betænkeligheder ved at turde paatage mig Ansvaret for den finansielle Situation, der skabes derved. Jeg har, den Gang jeg tiltraadte Embedet, overtaget Finanserne i en god Tilstand, og jeg vilde meget nødig efterlade dem i en daarlig Tilstand. Imidlertid tror jeg, at den, der skal være Danmarks Finansminister om 7—8 Aar, ikke vil komme til at sidde i alt for gode Kaar. Naar jeg har overvundet mine Betænkeligheder og har turdet foreslaa det, der her foreslaas, er det, fordi jeg har haabet paa, at det gaar et Folk, ligesom det gaar den enkelte, at Lykken staar den kække bi, at naar Kravene ere saaledes, og naar man ikke kan tilfredsstille det, man selv anser for rimeligt og ret, paa anden Maade, skal man vove det, og saa gaar det ogsaa nok. Men der bliver saa sandelig ingen Overflod, mine Herrer.

Jeg har ogsaa set, at naar jeg har været med til at bede mine Kolleger om at foreslaa forøgede Indtægter af Statsbaner og Postvæsen, var det i Virkeligheden som Militarismens Skatteopkræver, jeg virkede. Det er en mærkelig Skatteopkræver, der kommer og siger til Kassen: Her har jeg $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til dig, hvis du vil betale mig $7\frac{1}{2}$ Mill. til Gengæld. Jeg antager, at hvis der er nogen Militarisme her i Landet, der trænger til en fed Kasse, vil den bede sig fritaget for den Slags Skatteopkrævere.

Det ærede Medlem talte hele Tiden om de ny Skatter, der skulde betales, og det, han kaldte Skatter, er navnlig de forøgede Takster til Statsbanerne. Jeg vil blot sige faa Ord derom. Vi have altid fra vor Side hævdet det Standpunkt, at Statsbanerne skulle forrente sig. Det er ogsaa det eneste fornuftige Standpunkt og det eneste forsvarlige. Jeg behøver ikke at argumentere langt i saa Henseende, for det gjorde det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) saa udmærket i Gaar, at det er overflødigt at gentage det. Naar Folk skulle køre med